

ТАРЛЪО отъ ГОРАТА

Моето братче обичаше много да скита изъ гори и планини. Особено празниченъ день никой не можеше да го спрѣ. Облѣче туристически дрехи, обуе подковани обувки и, съ претоварена раница, отиваше въ планината и тамъ прекарваше цѣль день. Освеженъ и бодъръ се завръщаше вечеръта, а въ раницата винаги имаше кутийка съ най-различни животинки: полски мишки, гущерчета, разни шарени бръмбари и пеперуди. Но най-много се зарадвахме, когато веднажъ се върна съ единъ таралежъ. Намѣрилъ го въ гората, скритъ въ шумата, и го донесе у дома. Искаше да го отнесе въ училището, за да го види учителятъ и да го покаже на децата. Ежътъ кротуваше подъ бодливата си дреха. Бодлитъ му бѣха дълги и остри. Щомъ се свиеше на кълбо, тѣ шръкваша нагоре като игли. Азъ поискахъ да го вдигна отъ земята, ала остритъ игли ме убоднаха и по прѣститъ ми се появиха капчици кръвъ.

— Не тѣй, — рече дѣдо, — не детински!

— Е, защо не ще да излѣзе, бе дѣдко? Сърдитъ е, че го донесе байко отъ гората ли?

— Ежовцитъ сж умни гадини и бодлитъ сж тѣхното орѣжие срещу неприятелитъ имъ. Съ тѣхъ ежътъ се пази.

— Е, тогава той ще умре, ако стои все така на кълбо.

— Нѣма, защото той излиза нощемъ за храна, а вие тогава спите. Като се нахрани, следъ туй цѣль день може да стои въ леговището си. А знаете ли сега какъ може да разпустне бодлитъ си?

— Какъ?

— Сѣтете се, де!

— Ами не можемъ.

— Я, Тако, дай праздната тенекия, гдето баба ти изхвърля смѣтѣта. Вземи сега тази прѣчка и думкай по тенекето!

Азъ грабнахъ тенекето, а байко прѣчката и заудряхме. Отъ думкането, наистина, ежътъ разпустна бодлитъ, показа мишата си муцунка и се огледа наоколо. Следъ това започна да се движи изъ двора като нѣкой танкъ, захвана ритмично да се върти, сякаш танцуваше.

— Видѣхте ли какъ излѣзе? Ежътъ е много музикаленъ и обича хорото.

Ние думкахме съ тенекето цѣль часъ, и ежътъ не преставаше да се върти, докато дѣдо не дойде и рече:

— Е, стига вече! Гръмна ми главата отъ това думкане! А сега, оставете ежа на мира!

— Кжде да го оставиме, бе дѣдко?

— Занесете го въ зимника да изтрѣби плъховетъ.

— Я, плъхове! Че той яде ли плъхове?

— Яде ги и какъ още! Таралежътъ се храни съ полски мишки и змии.

— И змии ли? Че какъ не го е страхъ?

— Че тази бодлива броня за какво му е? Нали да се пази и да напада? А змийската отрова хичъ не му вреди.

— А отъ какво се страхува? — запитахъ азъ. — Сигурно отъ жаба? Отъ жаба менъ ме е страхъ.

Дѣдо се усмихна.